

NEVIDNE VEZI

Ustvarjalno delo Žige Korenta temelji na utopični viziji sveta, saj v nasprotju s prevladujočimi medijskimi podobami humanitarnih in naravnih katastrof upodablja utrinke iz vsakdanjega življenja, ki jih dojamemo kot podobe sreče in veselja. Prepričan je namreč, da je najboljša kritika družbe prikazovanje idealiziranega življenja, prežetega z ljubeznijo in mirom, o kakršnem zagotovo vsi sanjamo.

Nova Korentova slikarska dela predstavljajo nadaljevanje prejšnje serije slik z osrednjim motivom poljuba kot ene najbolj čutnih oblik dotika, le da so tokrat v središču njegovega zanimanja vizualne upodobitve medčloveških vezi, ki omogočajo nekoliko bolj odprto vsebinsko interpretacijo del. Na slikah se vrstijo podobe figuralnih prizorov, (delno) povzetih po fotografskih predlogah, ki so sicer omejeni zgolj na fragmente spodnjega/zgornjega dela teles in prikazani v povsem nerealnem prostoru. Vendar je iz postavitve figur, njihovih gibov in relacij med protagonisti jasno razvidno, da gre za upodobitve intimnih trenutkov skupnega življenja, kot so sprehod mlade družine, srečanje fanta in dekleta, počitek starejšega para na klopi ipd. Tako redukcija motivov kot tudi postavitve figur v abstrakten prostor seveda pričata, da ga ne zanima objektivnost prizorov, pač pa vizualizacija določenega razpoloženjskega stanja ali občutja. Nedefiniranost motivov pa omogoča tudi gledalcu, da podobe dopolni z lastno vsebino.

Korent stopnjuje vzdušje na svojih slikah tudi z upodobitvijo prizorišča, ki je pravzaprav čista barvna struktura, oblikovana iz številnih pastoznih nanosov intenzivnih, žarečih barv. Kljub abstraktni naravi ozadja, na katerem je globina nakazana zgolj s sencami ali z madeži hladnih barv, pa dajejo podobe vtis celovitosti, k čemur nedvomno pripomore artikulirana obdelava slikovne površine, ki je pomembna karakteristika avtorjevega likovnega izraza. S čopičem namreč oblikuje gosto barvno substanco v reliefno teksturo, ki ustvarja na slikovni ploskvi tridimenzionalni učinek in stopnjuje psihološke učinke naslikanih motivov.

Da je barva najpomembnejši element avtorjevih del, je še posebej očitno na slikah, ki se širijo v galerijski prostor. Slika *Srečanje* je denimo v celoti večplastna, dinamična struktura ekspresivnih barvnih potez in madežev, le na spodnjem delu platna, ki se razteza tudi na tla, proti gledalcu, opazimo stopinje čevljev, odtisnjene s črno barvo. Zgodba nekega srečanja je torej v tem primeru še bolj odprta, univerzalna, hkrati pa se zdi, da želi avtor vzpostaviti *nevidno vez* tudi z gledalcem.

Korentova dela so po eni strani specifična zaradi načina podajanja vsebine: neobičajnega kadriranja, deljenih prizorov in širjenja slikarskih podob v prostor in na predmete. Po drugi strani pa nas pritegnejo s svojo barvitostjo, svetlobo in temeljnim avtorjevim sporočilom: da svoje lastno življenje ponovno osmislimo s spontanostjo, iskrenostjo, igrivostjo, veseljem in lepoto dragocenih vsakdanjih trenutkov, ki prepogosto uidejo naši zaznavi.

Nataša Kovšca